

[Carl Petersen.]

Jeg skal paa Socialdemokratiets Vegne med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til en velvillig og efter den højtærede Landbrugsministers Ønske meget hurtig Behandling i dette høje Ting.

Brorsen: Der er i de sidste Par Maa-neder gennemført ikke ganske faa Love her paa Rigsdagen, og disse Love er jo gennemført paa den Maade, at samtlige Partier, saa godt som i alt Fald, har kunnet give dem deres Tilslutning. Jeg mener, det tjener som Bevis paa, at man fra Oppositionens Side her i Salen i Virkeligheden har et Ønske om i disse ogsaa for vort Land vanskelige Forhold at faa et godt Samarbejde med hinanden herinde paa Rigsdagen. Men jeg har for mit Vedkommende sagt, at vi naturligvis som et selvstændigt Parti til enhver Tid maa forbeholde os at rette Kritik mod Regeringen, hvis den foretager Handlinger, som efter vor Opfattelse ikke alene er fuldkomment fejlagtige, men ogsaa i mange Henseender kan virke skadeligt. I saadanne Tilfælde vil vi selvfølgelig have Lov til at sige til og fremføre vor Kritik mod det, der er foretaget eller agtes foretaget af Regeringen.

Det, det kommer an paa — og det er naturligvis noget, som vi alle maa bemærke os —, er, at vi under vore Forhandlinger erindrer, at det, der er det mest betydningsfulde, er at bevare Landets neutrale Stilling, og at der i det hele taget under vore Forhandlinger ikke fremkommer Udtalelser, der kan virke til nogen som helst Skade for den. I den Henseende kan jeg garantere i alt Fald for Venstre, idet vi til enhver Tid netop vil holde os dette Hensyn for Øje.

Om Landets Valutapolitik er der jo ført mange bevægede Debatter, ogsaa her, og jeg kan vel sige navnlig her i denne Sal i Aarenes Løb. Nu skal jeg naturligvis ikke komme ind paa en længere Udredning af de mange forskellige Forhold, der knytter sig til hele Valutaspørgsmaalet her i Danmark. Jeg skal kun ganske i Forbigaaende minde om det, der foregik i 1933 ved Kanslergadeforliget vedrørende Kronens Stilling. Vi blev dengang enige om — og naar jeg siger vi, er det altsaa Regeringspartierne og Venstre —, at vi skulde holde i Tiden, vi gik i Møde fra 1933, en fast Sterlingkurs paa 22,50. Det skulde være Centralpunktet, men mindre Udsving baade til den ene og til den anden Side kunde naturligvis finde Sted. Vi ved imidlertid, at Regeringen har administreret dette Forhold paa den Maade,

at 22,40 i Stedet for 22,50 har været det faste Punkt.

Se, med Hensyn til det, der foregik i 1933, var Regeringen og Regeringspartierne sammen med os enige om at hævede Nødvendigheden af det, der blev foretaget, idet vi som Motivering navnlig fremhævede, at Landets Møntpolitik ikke maa stille sig hindrende i Vejen for den størst mulige Udfoldelse af Samfundets produktive Kræfter til enhver Tid, og der blev mere end een Gang ved den Lejlighed anvendt de Ord, at man her i Landet maa have en Møntpolitik, hvorefter der kan leves og arbejdes. I Aarene siden da har vi altsaa fulgt Sterling, vi har været frivillige Medlemmer af det, man har kaldt Sterlingblokken. Et betydningsfuldt Moment maa i Forbindelse hermed nævnes: at vi har valgt at følge Sterling, skyldes vort nære Handelsforhold til Storbritannien, der er vor vigtigste Handelsforbindelse. Vi ved jo alle, at vi til dette Land aarligt sælger Varer for mere end det dobbelte Beløb, ja, langt over det dobbelte Beløb — af, hvad vi sælger til noget andet Land. Vi ved ogsaa, at det er det eneste Land, hvor vi har faaet frie Deviser — man kan vel regne med 20 Millioner Pund Sterling Deviser —, som vi kan anvende til Indkøb i andre Lande. Det er saare betydningsfuldt, og vi fra Venstres Side sætter en tyk Streg under den Handelsforbindelse med England, som vi gennem Aarene har haft, og som vi vel alle forudsætter og meget ønsker kan fortsætte ogsaa ud i Fremtiden. Vi maa altsaa være et Sterlingland og ikke et Dollarland, om man maa udtrykke det paa den Maade.

I Forholdet mellem Sterling og Dollar har Stabilitet i en Aarrække ikke altid været til Stede. Det er gaaet noget op og ned, uden at det har øvet Indflydelse paa Engrospriserne i England. Jeg kan i den Henseende henvise til en meget oplysende Pjece af Professor Jørgen Pedersen; han fastslaaer netop, at i Løbet af 1938 og 1939 tabte Pundet gradvis 4 til 5 pCt. over for Dollar uden det mindste Tegn til Stigning i Prisniveauet i England. Nu er England jo kommet i Krig, medens U. S. A. staar udenfor, og det vil ganske naturligt — og det har ogsaa vist sig i alt Fald til at begynde med — svække Sterling noget over for Dollar. Bl. a. maa vel i denne Forbindelse nævnes Krigsfrygten, hvorved fremmede Kapitaler maaske i ret betydelig Udstrækning unddrages det engelske Marked. Medens dette altsaa efterhaanden sker, bestemmer den danske Regering paa et tidligt Tids-